

MĚSÍČNÍ DÝKA

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	První (2022)	Stanislav Hoferek

O knize

Temné a krátké fantasy bez úžasných hrdinů a dokonale kladných postav. Příběh je zaměřen na zlodějku Eli, která se náhodou, i z donucení, zamotává do příběhu plného magie. Co dokáže a co naopak ne? A je to skutečně ona, kdo ovládá její ruce a její myšlení? Příběh o Eli a měsíční dýce se odehrává sedm generací po událostech Prokletí temných elfů.

Neexistuje dobro a zlo. Jsou jen lidé, kteří stojí v cestě a jsi to jen ty, kdo po té cestě kráčí. Ty, měsíční dýka a tvůj cíl.

Obsah

<i>MĚSÍČNÍ DÝKA</i>	1
O knize.....	2
1. kapitola: Špinavé ruce.....	5
2. kapitola: Chleboďárce.....	7
3. kapitola: Matka nikoho.....	9
4. kapitola: Zbrojnice.....	11
5. kapitola: Pomsta.....	13
6. kapitola: Balíček.....	15
7. kapitola: První oběť.....	17
8. kapitola: Mentor.....	19
9. kapitola: Vůz.....	21
10. kapitola: Úloha.....	23
11. kapitola: Mlýn.....	25
12. kapitola: Příběh Eludie.....	27
13. kapitola: Měsíční dýka.....	29
14. kapitola: Šaty.....	31
15. kapitola: Eludia?.....	33
16. kapitola: Sama.....	35
17. kapitola: Symfonie.....	37
18. kapitola: Rodina.....	39
19. kapitola: Kde je oheň a kouř?.....	41
20. kapitola: Cesta do knihovny.....	43
21. kapitola: Amulet.....	45

22. kapitola: Nečekaný zvrát.....	47
23. kapitola: Chlad.....	49
24. kapitola: Touha.....	51
25. kapitola: Stráže.....	53
26. kapitola: Setkání.....	56
27. kapitola: Mágyně.....	58
28. kapitola: Úloha.....	60
29. kapitola: Nelítostná poprava.....	62
30. kapitola: Zrada.....	65
Epilog.....	67

1. kapitola: Špinavé ruce

Eli se dívá na své špinavé ruce. Rukavice jsou potrhane. Včera šlo do tuhého. Žádné hrdinské činy ani nic, co by někdo zapsal do velkých knih. Jednoduchý útěk před přesilou.

Jak včera, tak i předevcírem. Nepravidelný výdělek doprovází pronásledování se železnou pravidelností. Stačí naplnit břicho, zahnat zimu a znovu a znovu překonávat vlastní strach.

Říká se, že každá práce je v první řadě prací, ne zábavou. Totéž lze říci i o lidech, kteří nemají žádné klasické pracovní návyky. I oni musí jíst, i když jejich práce není považována za čestnou, správnou či uměleckou. I zloděj potřebuje chléb, vodu či místo, kde může spát a přitom nemrznout.

Eli nepatří k těm, kdo by mluvili o svém životě před publikem. Stejný osud jako jí potkal i další. Město se plní lidmi s ohromným majetkem i těmi, co nemají vůbec nic a žijí jen z toho, co získají. Jakýmkoli způsobem. Smutnou specialitou Eli je to, že nemá nikoho. Nikdo nebude poslouchat, co se stalo, ani po čem touží. Je tak neznámou, pro níž jsou důvěrně známé všechny boční uličky.

Poslední úlovek je kousek slaniny. Dobrá, chutná, plná energie. Samozřejmě, že by chutnala ještě lépe s dobrým chlebem a jemně propečená a posypaná kořením. Někdy však nejde o luxus, ale o přežití.

Když se řekne zlodějka, mnohé napadne krásná dívka s dýkou, páskou přes oko a rychlýma nohama, která umí přeskakovat přes překážky a utíkat rychleji než stráže. Tato představa pro Eli neplatí. Časy, kdy byla nejrychlejší, jsou pryč. Také je její rychlost spíše o zkušenostech než o bezvadném těle, které stejně dobře zná zranění a hlad. Do toho předsudky, že kdo krade je automaticky špatný, pochybný člověk, který nezná čest a řád. Každý má něco čemu věří a ač lidé mohou mít různé oblečení, někdy se zachovají úplně stejně.

2. kapitola: Chlebodárce

Zloděj nemůže být stále jen zlodějem. Tak, jako bojovník nemůže být stále bojovníkem. Mnohem lepší slovo je pozůstalý. Ten, kdo přežil a stále chce žít, navzdory nejrůznějším překážkám a problémům. Eli krade, ale ví, že nemůže být pořád na očích. Potřebuje i něco jiného, než čekat na to, až sebere minci někomu, kdo se zrovna nedívá.

Kromě jiných prací pomáhá ve mlýně. Jednak by ji tam nikdo nehledal, což je ohromná výhoda, a jednak se může snáz dostat k chlebu. Všechno to začalo už dávno, když byla menší a ohebnější. Podařilo se jí ukrást z mlýna pytel mouky. Nevěděla, co s ním, tak se rozhodla ukradené zboží vrátit. Za malý poplatek. Vyšlo jí to. Mlynář dobře ví, co se stalo, ale velká laskavost z jeho strany pomohla oběma. On získal zpět cennou mouku na prodej a pečení chleba, protože mlýn má také svou malou pekárničku. A ona, Eli, získala občasnou střechu nad hlavou či kousky chleba za různé činnosti.

Eli má svého chlebodárce, ale za každý chlebiček se platí. I když nejsou žádné peníze nebo něco cenného. Mlynářova žena už nežije a dva snáze pohnou s těžkým mlýnským kolem.

Práce ve mlýně je však ještě mnohem náročnější, než by se na první pohled mohla zdát. Eli má mimo jiné i velmi zvláštní roli. Chránit mlýn i s pekárnou a skladem před ostatními, kteří jsou jako ona – ale ještě více hladoví a zoufalí.

Ne vždy se to povede. Navíc ani mlynář ji nechce mít pořád na očích. Zejména proto, že mu ve mlýně není příliš užitečná. Neumí číst a psát, těžké věci nezvedne a vůbec mlynářské práci nerozumí. Utahuje si z ní, že umí spíš krást než mlít. A ona mu často musí dát za pravdu.

3. kapitola: Matka nikoho

Existují i horší oslovení pro ženu než zlodějka. Mnohem horší. Nejrůznější urážky od nejrůznějších lidí jsou na běžném pořádku. Nikdo ji však neoslovuje matkou nikoho. Asi by to bylo velmi časté pojmenování pro mnoho žen. Mor, války, hlad či věci, o kterých se nemluví. To vše způsobuje, že ženy pláčou nad mrtvými těly svých dětí. Zlodějem může být kdokoli, v každém věku, každého pohlaví či v jakékoli oblasti, kde nejsou možnosti pro lepší život.

Eli nechodí na místa, kde její syn zemřel hladem a zimou. Nemůže si dovolit chodit na hlavní náměstí příliš často. Může jen nadávat na svět, který nemůže změnit, i když ten svět dokonale zformoval její osobnost do toho, čím je dnes. A čím bude až do konce svých dní.

Dnes má plán. Slyšela, že do města přijede někdo důležitý, až z Aringoldu. Někdo, koho budou vítat všichni velcí páni i s vojáky. Když bude hodně vojáků na náměstí, jinde jich bude méně. Je to prosté.

V jižní části města je velká zbrojnice. Lokální zvláštností je urumi. Zbraň, kterou Eli nikdy nepoužila, ale mohla by ji vynést

mimo město a někomu prodat. Nebo dokonce prodat v okrajové části města, kde by za to dal někdo alespoň něco. Cokoli. Urumi je zvláštní zbraň, která by se dala popsat i jako ocelový bič. Neví, jak přesně funguje, ale ví, že těch pár uloupených zbraní si při troše štěstí nikdo nevšimne.

4. kapitola: Zbrojnice

Dostat se ke zbrojnici není problém. Horší je dostat se až do skladu a vzít něco s sebou. Páni nejsou hloupí a je jim jasné, že tak důležité místo musí být chráněno. Zolia jí nepomůže. Zabili ji. Ani Estasa. Eli viděla její zohavené tělo s klínem v levé ruce. Lokální ukázka toho, co pro pány znamenají zloději. Tělo připevněné k vysoké dřevěné konstrukci jediným silným klínem. Nelze utéct. Jen trpět.

Je sama. Není zde nikdo, kdo by odpoutal pozornost. Ani nikdo, kdo by se pustil se strážemi do boje, pokud by to bylo nutné. Má jen své dvě ruce a záda, která jsou zkřivená od spaní na tvrdé zemi a od ran bičem. Klasickým, ne ocelovým. Zde se dodržují tradice.

Eli plánuje svůj útok. Počkat, až odejde více strážců. Neumí dobře počítat, ale je jich mnoho. Keron nikdy nenechá zbrojnici nehlídanou, ani kdyby na město někdo útočil. Právě s Keronem, místním lordem, má Eli speciální problém. Dá se spíše říci několik problémů. Keron si užívá bičování jiných lidí a nejraději bičuje on sám. Věčně nepříjemný chlap v jejím věku, který chce dosáhnout řádu za každou cenu. Nechce poslouchat od obchodníků, že neradi chodí do tohoto města právě kvůli různým zlodějům. Je toho názoru, že pokud někdo krade nebo třeba pašuje, tak má skončit

přikovaný na dřevě za levou ruku. Kdysi stačila dlaň, ale teď je to už spíše věci celé ruky. Silné krvácení z dlaně bez možnosti kvalitního ošetření je ovšem také smrtelné. Dělá to na výstrahu ostatním a pro to, co rád používá při vládnutí. Strach. Ne strach z nepoznaného, ale z toho, co si už ne jeden člověk pamatuje velmi dobře. Konečně se počet strážců snižuje. Odcházejí. Toto je její chvíle a další tu hned tak nebude. Navíc je jí jasné, že pokud uspěje, tak bude více lovců odměn, kteří za dva měděnáky donesou to, co z těla zbylo, ke Keronovi do paláce.

Rychlá akce začíná. Rychle, ale téměř nehlučně se dostává přes plot, jehož řádnou opravu někdo zanedbal a tak nevypadá moc pevně. Přelézá zábranu a schovává se v blízkém keři. Napětím ani nedýchá. Co udělá ten jeden s krátkým mečem? Rozběhne se? Bude se dívat tímto směrem? Zavolá ostatní? Nebo vůbec nic a dá se zmizet, aniž by si kdokoli všiml změny?

Zjišťuje, že není sama. Více zlodějů a různých lidí, kteří vidí příležitost, se shromažďuje kolem zbrojnice. Muži a ženy, většinou v jednoduchém, tmavém oblečení, kteří nemusí čekat na noc. Nikdo nechce bojovat se strážemi, zatímco ostatní budou plenit. Stráže však všechny nemohou pochyťat. Přichází čas na rozhodnutí. Které zoufalství vyhraje nad tím druhým? Eli není žádný vůdce a rozhodně se nechce nechat chytit. Dělá to, co ostatní, ale i tak očekává dobrý výsledek.

5. kapitola: Pomsta

Past je dobrá tehdy, když je dobrá návnada. Toto je základní pravidlo, které znají jak zloději, tak i ti, kteří si chtějí uchránit majetek. Sklad zbraní, málo strážců a velká hodnota, kterou lze snadno odnést.

Jenže tam, kam se vejdou zbraně, se vejdou i střelci s kušemi, kteří dostali jasné rozkazy. Nikdo se do skladu nesmí dostat. Dokonalé překvapení pro ty, kteří hledají rychlý výdělek. Šípy z kuší však nejsou jediným nebezpečím. Další strážce se na domluvený signál objevují kolem zbrojnice. Muži jsou vyzbrojeni krátkými meči a bolami, které dokážou zamotat a na chvíli zpomalit jakéhokoli člověka, včetně neozbrojených zlodějů.

Eli dobře slyší nářek těch, kteří se nedokázali dostatečně rychle schovat. Některé zná, dokonce už dlouho, ale teď není čas na loučení. Každému jde o život. Bere do rukou štít, který je pro ni dostatečně lehký a zároveň pevný. Neví však kam jít. Vidí přesilu a také to, jak se ta přesila chová k chyceným zlodějům. Neví, jestli je lepší zemřít, nebo nechat se chytit. Keron nebude mít slitování a rád se pochlubí, kolik zlodějů pozabíjel či utýral v průběhu jediného dne.

Azena se rozhoduje, zda podnikne zoufalý útok. Bere do ruky jeden z ocelových bičů a trefuje nejbližšího strážce. Potom dalšího a dalšího. Je šikovná a rychlá, nemyslí na vlastní zranění. Po chvíli ale musí zastavit. Z břicha a z ramene jí trčí šíp z kuše a lapá po dechu.

Pokud Eli v něčem vyniká, tak je to schopnost schovat se. Nehlučně zalézt na nenápadné místo a tiše čekat, co se bude dít. Nemá jinou možnost, ale najít dobré místo není snadné. I s vyhublou postavou je náročné najít něco, za co se dá skrýt. Navíc všude je železo a to dobře šíří zvuk.

Zkouší si lehnout do něčeho, co by mohlo být pokladnicí. Středně velká truhla, ve které je trochu sena a jakýsi balíček zavázaný provázkem. Eli se souká dovnitř a zavírá za sebou víko tak, aby mohla dýchat. Začíná ta nejméně příjemná činnost. Dlouhé čekání v naprosté tichosti. Jen ona, ticho a strach.

6. kapitola: Balíček

Smrt. To je nyní to naprosto nejobyčejnější slovo. Smrt v různých podobách, která vzala život násilím. Čtyři mrtví strážci a o něco více než patnáct zlodějů, kteří se nevrátí do díry, ze které přišli. Jednoduché počítání pro někoho, kdo považuje lidi za čísla. Počet dobrých mrtvých a počet špatných mrtvých. Všechno na jednu váhu.

Eli čeká. Snaží se získat co nejvíce informací svým dobrým sluchem. Slyší hlas strážců, jak hledají živé. I ty, kteří naříkají nad životy přátel. Všichni jsou to lidé. I ti nejméně spravedliví a nejvíce krutí jsou stále lidmi. Stejně jako ona. Nemá pomyslení na jídlo nebo vodu. Má strach, nad kterým se každým okamžikem snaží definitivně zvítězit. Ale nejde to. Tak ráda by byla pryč. Daleko od těch, kteří ji chtějí najít. Nemá se čím bránit. Ze zvědavosti potichu otevírá bílý balíček. Je precizně zabalen do nejmenších detailů. Nevypadá to jako práce kohokoli z města. Uvnitř nachází skutečný poklad.

Dlouhá zahnutá dýka ji k sobě poutá záhadnou energií. Vypadá, jako kdyby ji někdo právě dnes vytvořil z těch nejkvalitnějších materiálů. Nádherná, přímo až děsivě nádherná, zbraň. Dotýká se jí a má pocit, že ji zná celý život. Jako kdyby s ní vyrůstala a byla

vytvořena speciálně pro ni. V úplné tmě slabě svítí, ale jen tehdy, když si to Eli přeje. Jen pomyslí na to, co chce a dýka se okamžitě mění. Možná dost na to, aby svítila jako lesní požár.

Zdá se jí, že se u ní objevuje zvláštní postava. Někdo oblečený úplně v černém, bez tváře. Má nepříjemný, ale přece zdvořilý a chápající hlas.

„Výborně, Eludia. Tato zbraň je nyní tvá.“

„Kdo jsi? Co ode mě chceš?“

„Neexistuje dobro a zlo. Jsou jen lidé, kteří stojí v cestě a jsi to jen ty, kdo po té cestě kráčí. Ty, měsíční dýka a tvůj cíl.“

„Jaký cíl? Já nikomu nechci ublížit. Chci jen žít.“

„Každý chce žít, ale ne každý si to zaslouží. Eludia, tento strážce bude tvou první obětí.“

Hlas se odmlčel a Eli má mnohem více otázek, než odpovědí. Ví však, že dýku do žádného balíčku nebude dávat a že ji použije, bude-li to nutné.

7. kapitola: První oběť

Zlodějka neví, kdo byl ten člověk v černém. Ani to, jestli to vůbec byl člověk. Má strach a všechno se jí zdá být temnější než kdykoli předtím. Instinktivně bere do ruky novou dýku a ta na její povel začíná svítit dost silně na to, aby její světlo překonalo okolní temnotu. Stále je v truhlu. Myslí si, že ji nikdo nevidí.

„Tady je jedna! Mám ji! Chlapi, našel jsem zlodě...“

Strážce padá na zem. Eli je překvapená, jak ho mohla tak dokonale trefit. Jediný úder okamžitě zastavil srdce až příliš jednoduše. Vylézá z truhly. Prohlíží ránu a nepřestává se divit. V těle je dokonale rovná rána. Dýka prošla jak přes brnění, tak přes kosti.

Ví, že zde nemůže zůstat. Okamžitě se dává na útěk přes okno. Slyší, jak se blíží stráže, když tu se začíná odehrávat znovu něco nečekaného. Hlasy nesílí, ale slábnou. Po chvíli si uvědomuje důvod. Je rychlá. Šíleně rychlá. Každý její pohyb je jiný než kdykoli doposud a mohla by předběhnout i jezdce na nejrychlejších koni. Není zadýchaná a jediné, co má, je výborný pocit. Měsíční dýku má pevně v ruce. Může za to ta dýka? Dostala se tak hluboko

a přece... na ní není žádná krev! Jak je to možné? Kam ta krev zmizela?

Před zlodějkou se ukazuje tatáž postava. Černá látka, černější než nejhlubší noc, zakrývá určitě něco hrozného. Postava ji oslovuje.

„Jak se cítíš, Eludie?“

„Nejsem Eludia. Jsem Eli. Jen Eli.“

„Tví rodiče ti dali jméno Eludia, ale nikdo ti tak neříkal. To je dobře. Velmi dobře. Nyní poznají tvou skutečnou moc.“

„Mluvíš o mně, ale já nevím, kdo jsi ty. Co skrýváš pod tou látkou?“

„Ukřívám moudrost a poznání. Nesu pravdu a umím odlišit lásku a nenávist. To je moje role na tomto světě. Ukázat život a ukázat smrt.“

„Jsi nějaký kouzelník?“

„Čaroděj umí vyčarovat květiny a zvednout pírkó ze země. Já umím zvednout hory, vystavět impéria a spálit starý les na prach, když je to nezbytné.“

8. kapitola: Mentor

Eli si myslí, že ta postava rychle zmizí. Tak jako dřív. Ona bude mít otázky, ale neobdrží odpovědi. Namísto jasně a srozumitelné pravdy budou tajemství, nad kterými bude muset přemýšlet. Pak někdo řekne, že si měla tu nebo onu činnost lépe promyslet. Stále jen myšlení a všechno to, co nelze naplánovat.

„Máš otázku. Máš spoustu otázek. Ptejte se dítě moje.“

„Nejsem tvé dítě. A vůbec, kdo jsi? Jak se jmenuješ?“

„Eludia, jak jsem ti už naznačil, mé jméno není důležité. Důležitý je tvůj cíl. Máš dostatek síly a odvahy?“

„Síly a odvahy na co?“

„Na všechno. Na všechno, co bude zapotřebí a co bude v tom momentě správné. Na momentech záleží, i na životě a na tom, jak chutná každá smrt.“

„Mluvíš v hádankách. Proč nemluvíš normálně? Já jsem Eli, jsem zlodějka a jsem ráda, že jsem naživu. A teď mi řekni, kdo jsi ty.“

„Jsem odpověď na všechny otázky.“

„To mi nepomáhá.“

„Přitom jsem ten, kdo ti může kdykoli pomoci. Udělám to, co chceš. Co opravdu chceš. Zabij někoho a řeknu ti mé jméno.“

„Mám někoho zabít, abych dostala odpověď na jednoduchou otázku?“

„Pokud je odpověď důležitá a tvá touha po smrti také, budeme výborně vycházet.“

„Co ta dýka? Komu patří?“

„Tomu, kdo má odvalu. Nyní je tvoje. Je to nástroj, tak jako jsi ty mým nástrojem a mým potěšením, když se rozhodneš správně.“

„Pak mám jedno přání. Vypadni!“

„Jak chceš. Každopádně mi budeš sloužit a nikdy se mě tak docela nezbavíš.“

Duch odchází a Eli neví, co si má myslet. A hlavně, kam má jít? Může se vrátit na místo, které nazývala domovem? A co kdyby využila to, co našla v tom balíčku k něčemu opravdu velkolepému? Co když se Buginia změní na lepší místo a ona bude hrdinkou?

9. kapitola: Vůz

Nikdo nemůže zůstat na místě nekonečně dlouho. Eli to ví lépe než mnozí jiní. Kdo zůstane na jednom místě, toho chytí. Musí se přesouvat a musí se také najíst. Konečně začíná být hladová, ale kde sežene jídlo? Všude je jídlo hlídané a i když je nyní mnohem méně zlodějů, nikdo nedá to, co napekl či nasbíral jen tak někomu. Natož zlodějce.

Jedna z otázek, které má, je také to jméno. Kdo je ten duch? A kdo je ona? Je Eli nebo Eludia? Proč by se měla jmenovat úplně jinak, než jak jí říkají ostatní? Nikdy o takovém jménu neslyšela. A když už má tu krásnou dýku, co s ní udělá? Dojde k prvnímu vozu s cennostmi a hned jí všechno vydají? To určitě ne. Na druhé straně je to jedna z těch hloupostí, kterou už dávno neudělala.

V duchu si říká, že by to chtělo jen naprosto obyčejné štěstí. Nic víc. Prozatím jí zůstává jen jednoduchý návrat v naději, že si toho nikdo nevšimne.

Eli neví, jestli je to výsledkem štěstěny nebo jen úplná náhoda, ale mezi ní a městem jede po cestě vůz tažený koněm. Ve voze je někdo, kdo místo řízení odpočívá. Eli si jako první myslí, že má výborně vycvičené koně. Z vozu však vyčnívá nehybná, bledá

ruka. Zlodějka okamžitě utíká k vozu a zastavuje koně. Vyndává dýku pro případ, že by to byl všechno jen trik a musela se bránit. Jak rychle zjišťuje, dýku skutečně potřebuje. Starší sedlák veze obilí, ale už se s ním na žádný trh nedostane. V hrudi má šíp, který si podle všeho chtěl vytáhnout. Eli okamžitě prohlíží okolí, jestli je střelec stále na blízku. Nikoho nevidí.

„Pomoz mi. Prosím.“

„Jak ti můžu pomoci? Nic nemám.“

„Máš dýku. Pomoz mi od trápení.“

Eli na chvíli neví, co má říct. Může splnit toto přání, ale najednou se jí to protiví. Nechce zabít člověka, i když jí o to ten člověk žádá. Zároveň by to nebylo poprvé, co někoho zabila, aby mohla přežít. Může to udělat i neudělat. Znovu se u ní objevuje postava v černém.

„Spěchej. Za chvíli umře v bolestech a ty nebudeš mít žádnou smrt.“

„Nevím, kdo jsi ty... ty jeden duchu. Ale je-li tohle tvoje práce, tak nic nechci. Dej mi pokoj!“

„Promeškala si svou možnost. Teď se ho dotknu. A vidíš to, už je mrtvý. Nemůžeš ho zabít.“

10. kapitola: Úloha

Eli se nevěřicně dívá na temnou postavu. Ten někdo se jen tak dotkne živého člověka a okamžitě jeho život skončí. Žádná sekera, žádný speciální úder. Jen jednoduchý dotek. Ani neví, jestli má ta postava vůbec prsty, ale přiblížení k živému člověku okamžitě ukončilo jakékoli trápení.

„Ty... ty jsi kdo? Nebo co vlastně jsi?“

„Jsem odpověď. Ale ty nechceš nikoho zabít, tak opravdu nechceš vědět, kdo jsem.“

„Kdybych ho zabila, tak bys se mnou mluvil normálněji? Bez těch hloupých hádanek a tak? Narovinu?“

„Nad tím můžeš přemýšlet. Neprošla jsi testem. Vezmi si z toho, co chceš. Tento mrtvý pro mě nemá cenu, když je mrtvý. Tobě možná zachutná. Víím, že máš hlad.“

„Nebudu nikoho jíst! Nejsm zvíře!“

„To bohužel nejsi. Zvířata je těžší ovládat než lidi.“

„Cože?“

Temná postava znovu odchází. Eli je sama a zmatená. Krajina v okolí města je pro ni známa jen částečně, mnohem více se vyzná v

rodném městě, do kterého se musí vrátit, chce-li přežít. Myslí na to, jak Keron a ostatní páni oslavují své vítězství a spolu s oblíbeným vepřovým si pochutnává na těch nejlepších vínech, až z okolí Aringoldu.

Neví, jak dlouho bude mít klid od té temné postavy. Ani zda je to přítel nebo nepřítel. Eli je přesvědčena, že to noční rabování nepřežila náhodou. Ani ta nádherná dýka není žádná náhoda. Proč ale ona? Proč je naživu, zatímco ostatní jsou ukřižováni či spáleni? A co jsou všechny ty hádanky? Má někoho zabít? Nebo se má stát nájemnou vražedkyní, která bude plnit příkazy někoho, koho ani nezná? Zlodějka, vražedkyně a člověk na všechno nečestné, který putuje za odpověďmi? Dobře ví, že spánek není odpověď na všechny otázky, ale potřebuje ho stále víc. Nalézt vhodný strom, za kterým může skrýt své drobné tělo, není problém.

Ale... kdo je Eludia? A proč ji někdo takhle oslovuje? A proč by měl někdo právě ji, Eli, zaměňovat s nějakou Eludí? Však to je naprosto cizí jméno a zní mnohem vznešeněji, než obyčejná Eli, jakých je ve všech městech od Buginie po Lanisport určitě velmi mnoho. Existuje jednoduchý způsob, jak to zjistit. Jít do knihovny a přečíst všechny knihy v ní. Jen kdyby uměla číst a psát. Eli má strach, že by to trvalo do konce jejího života. Nenaučila se číst a tak rychle se to ani nenaučí.

11. kapitola: Mlým

Je časně ráno. Slunce vykukuje zpoza obloků a ti, co jsou bez domova, si užívají jeho první paprsky. Noc končí, začíná den. Ne pro každého je to dobrá zpráva, ale většina je ráda. Noc patří zlodějům, což je dobrá zpráva pro všechny kromě zmíněných zlodějů a zlodějíčků. Pro Eli, která se rozhodla přespat ve mlýně, je ráno také začátkem povinností. Mlynář je jediný člověk, kterému může říci téměř všechno. Na pomocné práce ale vůbec nemyslí. Ví, že mlynář umí číst. Někdy mu přijde kousek pergamentu a on vždy ví, co přesně se na něm píše.

„Tady jsi, Eli? Pomoz mi s tím kolem, bolí mě v kříži.“

„Pomůžu, ale mám na tebe obrovskou prosbu.“

„Jakou? Víš, že ti nemůžu dát peníze. Obchody nejdou a zvýšila se cena pšenice z jižních zemí.“

„Naučíš mě číst?“

„Chceš se naučit číst a psát? Proč takhle náhle?“

„Stačí číst a ani nemusím umět všechna písmena.“

„Eli, co jsi udělala? Víš, že mně to můžeš říct.“

„Někdo mi říká Eludia. Nevím proč právě Eludia. Jsem Eli.“

„Určitě Eludia? Nepleteš si to s jiným jménem?“

„Jsem si jistá.“

„Pomoz mi s tím kolem a řeknu ti příběh. Ale je to smutný příběh. Příběh Eludie a její cesty.“

„Je v tom příběhu i někdo výjimečný?“

„Jak výjimečný?“

„Někdo, kdo umí rychle zmizet. Celý v černém a zákeřný. Někdo, kdo mluví v hádankách a má kouzelnou moc jako kouzelník.“

„Myslím, že ty ten příběh znáš. Proč se vlastně ptáš?“

„Protože mám strach. Skutečný strach.“

Eli přestává mluvit a jen si sedá na zem. Je zvyklá na drsný svět, ale plakat ji většinou nikdo nevidí. Mlynář vidí, že mu drobná zlodějka nepomáhá s kolem a přemýšlí, co dělat. Říci příběh tak, jak ho znal on? Nebo ji poslat za někým, kdo ten příběh zná lépe? Ale kdo by chtěl zlodějce říkat příběhy? Kdo kromě jiných zlodějů? Mlynář také dobře ví, že Eli je mu zavázána za všechno, co pro ni dělá. On jí nic nedluží a navíc mu tato zlodějka nepomáhá se vším.

12. kapitola: Příběh Eludie

Eli je u mlynáře, smutná a zamyšlená. Dívá se do země, když k jejímu překvapení donáší mlynář pytle s obilím. Na některých pytlích je trochu krve.

„Odkud máš ty pytle?“

„Donesl je Gergo, prý našel vůz s obilím a dal mi na to dobrou cenu, aby se jich zbavil.“

„Nebyla tam i mrtvola?“

„Mně donesl před chvílí šest pytlů, žádné mrtvoly.“

„Patřilo to takovému sedlákovi. Někdo ho téměř zabil a žádal mě, abych to skončila.“

„Jaký sedlák? Takový se slaměnými vlasy? Takový starší?“

„Ano.“

„To byl dobrák od kosti. Nevěřím, že by mu někdo ubližoval. Určitě s tím nic nemáš? Neublížila jsi mu?“

„Ne. Já... jen jsem ho našla. Zastavila jsem koně a zjevil se mi ten duch. Chtěl, abych ho zabila. Ten duch... víš... bojím se.“

„I já se bojím, nic takového by se nemělo stávat. Alespoň máme obilí za dobrou cenu. Pomoz mi ho přeložit a rozhýbeme kolo.“

„Nejdřív Eludia. A ten duch. Nic neudělám, dokud se nedozvím pravdu.“

„Ach. Nevím o tom moc, tak poslouchej dobře. Kdysi dávno byly na východě konflikty. Lidé, elfové a všichni bojovali ve válkách. Nevím, kdo všechny ty boje vyhrál, ale vím, že jednu skupinu elfů vedla Eludia. Každý říkal, že byla skrz-naskrz zlá, ale já tomu nevěřím. Dostala se k moci tak, že někdo pozabíjel všechny kdo byli důležitější než ona. A měla něco společného s Herdanem. Ten ji ovládal a zneužíval a ona se snažila bránit jeho vlivu, ale často neměla na výběr. Ještě vím, že její život nějak navazoval na útok zurganů a že až rytíři naší říše zastavili tuto hrozbu. Velmi mnoho lidí a nejen lidí v těch časech zemřelo.“

„Kdo je Herdan? A proč mi ten duch říkal Eludia?“

„Herdan je Bůh všeho zlého. Smrti, rozkladu, utrpení, válek a všeho, co si jen umíš představit. Nevím, jak moc je reálný, já na takové věci nevěřím. Doufám, že nikdo takový nikdy nebyl. Ani není. O bozích ti řeknu jen to, že pokud existují, tak se jim nedá věřit. Herdan je podle pověstí jakýkoli, ale často chodil po světě v černém a roznášel utrpení.“

„Věděl něco o dýkách? A Eludia?“

„Máš spoustu otázek. Opravdu tě to zajímá? Jsou také veselejší příběhy. Našla jsi nějakou dýku?“

13. kapitola: Měsíční dýka

Eli ukazuje mlynáři dýku, kterou našla ve zbrojnici. Opatrně mu ji podává, ale nerada se s ní loučí byť jen na okamžik. Podává ji tak, že sama drží čepel. Mlynář si ji zkoumavě bere do rukou a nepřestává se divit.

„Myslíš, že je očarovaná? Ten duch řekl, že tato zbraň má jméno Měsíční dýka.“

„Pokud chceš vědět víc o chlebu, zeptej se pekaře. Pokud chceš vědět více o kouzlech, zeptej se čaroděje. To určitě znáš. Ale nedivil bych se.“

„Proč?“

„Je nádherná. Určitě cenná. Za takovou by se dalo koupit hodně.“

„Jak hodně? Jídlo na kolik?“

„Jídlo? Za takový poklad si koupíš možná město, ne jen jídlo. Odkud ji máš?“

„Ze zbrojnice. Musela jsem se skrýt. Byla v takové truhlici a pěkně zabalená.“

„Ted' mě dobře poslouchej, Eli. Toto je důležité. Kdokoli ji vlastní, ten ji bude hledat. Dostane se k ní, i kdyby to měla být ta poslední věc na světě. S ní ani bez ní nejsi v bezpečí.“

„Tak si ji raději nechám. Ochráním se s ní lépe než bez ní.“

„Ty umíš bojovat s dýkou?“

„Umím. Jsem zlodějka, umím otevírat zámky a umím být rychlá, když chci. Toto je však něco úplně jiného. Mám pocit, že dokážu všechno. Všude se dostanu, přejdu přes jakoukoli překážku a nikdo mi nebude stát v cestě.“

„Zajímavé, co říkáš. Existuje kniha, která se jmenuje úplně stejně.“

„Jak? Co myslíš?“

„Kniha s názvem Přejdu přes jakoukoli překážku a nikdo mi nebude stát v cestě.“

„O čem je ta kniha?“

„O vzácných zbraních. Kouzelné meče a jiné zbraně. Možná tam bude i něco o té dýce, co máš v ruce.“

„Nemám tu knihu. Neumím číst. Ani nevím kde začít.“

„Šikovní zlodějka, která neví, kde začít? Ale řeknu ti, kde začít. U kola. Pojďme.“

Eli je šťastná. Konečně odpovědi. Alespoň některé. Od mlynáře, ne od tajemného ducha, jehož motivaci nezná. Může to být Herdan? A hlavně, co má teď dělat s dýkou a životem? Bere do rukou dýku a druhou chce pohnout kolem. A to se začíná točit, ačkoli zabrala jen jednou rukou.

14. kapitola: Šaty

Zloděje a knihovny většinou nespojuje vůbec nic. Běžný zloděj většinou hledá něco jiného než knihy a knihovny nejsou místo plné klasických pokladů. Minimálně pro ty, kteří se namísto čtení museli učit něco úplně jiného. Například přežít na drsné ulici.

Buginia má jedinou knihovnu, kde lze číst nejrůznější knihy. Samozřejmě, vstup není zadarmo a tak se v ní setkávají hlavně ti nejbohatší, kteří zároveň touží po vyšším vzdělání. Zde se právě pojí svět zlodějů a knihoven. Zloději rádi navštěvují bohaté domy, zatímco jsou jejich majitelé v knihovně nebo na podobném místě.

Eli přemýšlí, co udělá. Má název knihy a hrubou představu, co hledá. Sama to ale nenajde. A kdo by jí pomohl? Měla by na to jít rozumně. Ukrást všechny knihy by nebylo dobré řešení. Jak ale zjistí, kterou přesně potřebuje? Nemůže si hrát na vzdělanou paní, která hledá svou oblíbenou knihu. K tomu nemá způsoby a hlavně oblečení. Ale pokud...

Čeká na noc a dostává se do jednoho z domů. Ví, kdo tam bydlí. I to, že v něm žijí také ženy, které nosí krásné šaty. Jednoduchý úkol. Zvlášť když se rozkřiklo, že díky Keronovu plánu z města zmizelo množství zlodějů. Rychle vchází přes střešní okno, kam se

lze dobře dostat z vedlejšího domu. Není otevřené, ale to není velký problém. V místnosti spí jedna z žen, pravděpodobně nejstarší dcera. Její spánek je hluboký a jemné chrápání je hlučnější než Eliné kroky na dřevěné podlaze. Ve velké skříni je množství šatů. Zlodějka je prohlíží a nevychází z údivu. Ani jí nenapadlo, že obléct je musí být mimořádně náročné. Neví, které má vzít. Zelené? Modré? Ty s pásky? Vždy chodila v jednoduchých šatech. Nebo tyto. Kožené, přiléhavé, s šedým pláštěm. To bude ono. Svítí si dýkou, ale nepřeje si příliš mnoho světla aby nikoho neprobudila.

Samozřejmě, množství oblečení drží na tyči ve skříni hlavně silou vůle. Jeden neopatrný pohyb a všechno padá na zem. Eli okamžitě bere tyč a barikáduje s ní dveře. Následně jde k mladé ženě, která se probouzí, a ukládá jí dýku na krk.

„Ticho! Nechci ti ublížit! Já jen potřebuji šaty. Bud' potichu a hned odejdu.“

„Vezmi si ty kožené. Ten korzet. Hodí se k tobě. Já ho neobleču.“

„Ty... mi pomáháš? Děkuji ti. Jsem ti zavázána. Jak se jmenuješ?“

„Eludia. Ale teď bys měla jít. Probudí se otec a ublíží ti. Jdi rychle. A vezmi i ten šedý plášť.“

„Děkuji. Já jsem Eli. Splatím ti to. Uvidíš.“

15. kapitola: Eludia?

Eli utíká přes stejné okno a v ruce drží korzet a plášť. Nepoužívá k svícení dýku, aby byla co nejméně nápadná. Rychle zdolává překážky a raduje se. Konečně má na tváři úsměv.

Žádný úsměv však netrvá dlouho. Slyší, jak ta žena otevírá okno a křičí na ni. Volá jejím směrem a křičí slova jako zloděj či vrah. Eli nerozumí. Teď byla tak milá a pomohla jí, ale najednou ji prozrazuje? Proč? Co se v ní tak rychle změnilo? Eli poslouchá, jak ta žena vykřikuje samé nepříjemné věci. Prý ji chtěla zabít zlodějka Eli. A ukradla ty nejlepší šaty, které má nejraději. Tak jak to je?

Nemá čas přemýšlet. Utíká tak rychle a zároveň tak nenápadně, jak umí. Nejdříve bezpečí, teprve potom zkoumání šatů. Pokud je vůbec použije. Co když narazí na tu ženu? Poslední, co chce, je honička se strážci. Případně mučení a smrt.

Nedá jí však to jméno. Eludia. Proč sakra Eludia? Dělá si z ní dobrý den? Však jí pomáhala ta žena. Nebo se tak opravdu jmenuje? Ona Eli, ta druhá Eludia. Do toho duch a výsledkem je jeden velký nepořádek. Tak ráda by se vrátila a v klidu si popovídala s někým, kdo jí dá normální odpovědi a zároveň zařídí, aby měla od všech klid.

Noční honička má ještě jednu nepříjemnost. Říká se, že Keron má své lidi všude. Všechno vidí a všechno slyší. Celé město se dozví, že ještě zbylo pár zlodějů. I to, odkud a kam utíkali. To rozhodně není dobré pro někoho, kdo chce být ukryt před nebezpečím odhalení. Samozřejmě, že zítra chce v těchto šatech navštívit knihovnu. Jsou-li to vlastně dobré šaty do knihovny. Eli se bojí, že bude ještě víc nápadná než dosud.

„Stůj! Za tímto domem je chlap, co tě chce zabít. Použij dýku.“

Eli se rychle podívá, kdo na ni mluví. Je to známý hlas. Znovu ten duch. Nemá čas mu odpovědět. Dýku však bere pevně do rukou a z nějakého důvodu ví, že teď musí být připravena. Možná jí ten duch dodává odvalu.

Pokračuje obezřetně dál a skutečně se před ní skrýval chlap s malou sekyrkou. Ohnal se po ní, bez jakéhokoli varování. Eli však byla rychlejší. Měsíční dýka mu rychle vzala život. Přesná trefa do krku. Instinktivně nebo z jiného důvodu se postavila tak, aby na nových šatech nebyla ani stopa po krvi. Vytahuje z krvavé rány dýku a diví se. Není na ní ani kapka, i když má staré šaty poseté kapkami krve.

16. kapitola: Sama

Zlodějka přichází ke mlýnu. Má šaty, ale i další zajímavou zkušenost s duchem. Kdo je ta postava? Může to být ten, o kom mluvil mlynář? Stále je noc a nemá v plánu mlynáře rušit. Nejvyšší čas jít spát a doufat, že si jí nikdo nevšiml.

Jen chvíli poté, co si lehla, na nepřilíš pohodlné lůžko ze slámy a plachet, slyší zvuk. Je to mnohem hlučnější než její pohyb. Předpokládá skupinu. Podívá se skrz malé okénko a vidí minimálně čtyři lidi, jak si nahlas povídají. Dva z nich mají hořící pochodně.

Eli velmi rychle dochází, co se děje. Keronova iniciativa. Nikdo nemůže pomáhat zlodějům. Žádné přespávání, žádné peníze za různé drobné služby. Žádné výjimky, kompromisy či projevy lidskosti. Někdo ji musel sledovat až sem.

Kdo je však natolik hloupý, že jen tak přijde zabít mlynáře či podpálit mu mlýn? To je hloupost z jakéhokoli pohledu. Co má však Eli dělat? Postavit se proti čtyřem chlapům? Nebo počkat, až jich bude ještě víc? V tom jí to dochází. Možná jde o někoho, kdo za to dostane dobře zapláceno. Práce za zlatáky. Žádná lidskost či logika není nutná. Pokud má shořet mlýn, tak shoří mlýn. Není

jediný v celém království. A pokud ho někdo může zničit, tak ho může i někdo úplně jiný postavit.

Není však čas na dlouhé uvažování. Čtveřice přichází blíž a zapaluje dřevěný mlýn na více místech. Jeden z nich nese amforu. Eli nemá čas zjišťovat, jestli je tam olej nebo alkohol. Bere dýku a vychází z mlýna. Ví, že bude mít mnohem větší šanci, když se tito vetřelci rozdělí. Spěchá, dokud je moment překvapení na její straně.

Eli není žádná bojovnice a jako zlodějka rozhodně není zvyklá postavit se někomu čelem. Bandité neočekávají, že bude někdo čekat, až se rozdělí a jednoho po druhém přemůže dýkou. A už vůbec nečekají že použije dýku, která se dá až neuvěřitelně účinně házet.

Tmavé ulice jsou pro ni domovem, tak jako blízké okolí mlýna. Zoufalý člověk dělá zoufalé činy. Nikdo však není zoufalejší, než zaplacená banda hlupáků, která zabije mlynáře, ale nikdy za to nedostane žádnou odměnu. Ani žádný krásný hrob.

17. kapitola: Symfonie

Poslední z levných zabijáků padá k zemi. Ani nevěděl, že skončil stejně jako všichni ostatní z jeho skupiny. Splnil svůj úkol. Mlýn hoří, mlynář je ve své posteli a už se nikdy neprobudí. Před Eli však zabiják utéct nedokázal. Zlodějce se znovu objevuje známá postava.

„Vidíš tu krásnou symfonii? Ten tanec radosti a života?“

„Symfonii? Tanec? Co ode mě vlastně chceš? Jsi blázen, úplný cvok!“

„Pojď se mnou, Eludia.“

„Nejsem Eludia!“

„Řekl jsem, že jsi. Tak jsi. Je mi jedno, co si myslíš.“

Duch se dotýká zlodějky a oba se okamžitě ocitají vedle mlynářovi postele. Je vidět jeho ruku, kterou se pokoušel zastavit krev vytékající z hrudníka.

„Tak Eludia, tancuj! Tancuj!“

„Co?“

„Použi na něj svou dýku.“

„Však je mrtvý, ty černá obluda!“

„To je dočasné. Nezajímavé malichernosti tě nemohou zastavit.“

„Smrt je malichernost?“

„To i život. Smrt je krásná, ale tady si ještě počká. Použij tu dýku, Eludia.“

„Ale jak?“

„Zabila jsi čtyři. Tak dej tomuto život. Netvař se, že jsi to nikdy nedělala.“

„Vůbec ti nerozumím. A když jsi takový odborník, udělej to ty.“

„Jak chceš.“

Duch bere měsíční dýku do ruky a celou silou jí bodá přímo do rány. Eli se jen nechápavě dívá, jak se rána zaceluje, mizí krev a všechny známky bodnutí s ní.

„On bude žít? Mlynář bude žít?“

„Ty jsi mu dala život. Pošlu k tobě pár bláznů i příště, ať se nenudíš. Nemusíš děkovat.“

18. kapitola: Rodina

Eli se přestává divit a všechny ty zvláštnosti začíná brát jako něco úplně normálního. Zabíjí a zachraňuje. Jen tak. Všechno díky jednomu předmětu a jednomu duchovi. Neví, jestli se má smát nebo brát všechno vážně. Mrtvola před ní ožívá, což je naprosto nepřirozené. Duch jí tvrdí, že je to naprosto normální a člověk si na to rychle zvykne. Jak přišel, tak i odešel. Eli a mlynář jsou sami.

„Jsi v pořádku? Jak se cítíš?“

„Jako kdyby mě někdo bodl do srdce. Ale dýchám. Nerozumím tomu.“

„Ta dýká. Nevím jak, ale... je opravdu kouzelná. Určitě i prokletá.“

„Proč by byla prokletá, když dává život?“

„Musela jsem zabít čtyři. Potom mi ten duch ukázal, jak tě zachránit. Sama už ničemu nevěřím a nevím, co si mám myslet. Jsem obyčejná žena z ulice, žádná čarodějka.“

„Oded’ nejsi. Přijímám tě za svou dceru, Eli. Zachránila jsi mě. Jsem ti velmi vděčný. Můj domov je nyní i tvým domovem. Řekni mi, co ještě můžu pro tebe udělat?“

„Děkuji. To je víc, než bych si kdy mohla přát. Ale pořád nerozumím tomu, co se dělo v posledních dnech. Chci vědět víc o té dýce, ať vím, co můžu očekávat.“

„Pojďme tedy do knihovny. Najdeme ti vhodné šaty.“

„Šaty už mám. Budu nosit ty. Darovala mi je jedna mladá žena. Pak se ale zbláznila a volala na mě strážce.“

„Která mladá žena?“

„Eludia.“

„Kapitánova dcera?“

„Nevím. Asi. Ten třetí dům, tam za řekou.“

„Pokud má pocit, že jsi ty šaty ukradla, tak si je můžeš koupit. Dám ti peníze.“

„Nechci tvé peníze. Víím, že to zní velmi zvláště. Od zlodějky. I kdybych zaplatila, pro takové lidi nejsem nikým.“

„Tak je vrať.“

„Ještě je potřebuji. Do té knihovny.“

„Ukaž mi je a něco vymyslíme. Pomoz mi vstát, děvče moje. Dnes nebudeme pracovat, jen si otevřeme víno a všechno na světě počká. I mlynář potřebuje někdy odpočinek.“

„Pojď, pomůžu ti s kolem. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat. Ale bojím se. Nejdřív musíme zjistit, co shořelo a co ne. Zapálili mlýn a chtěli tě zabít. Mohou se vrátit. Vždy se vracejí.“

19. kapitola: Kde je oheň a kouř?

Eli si ráda povídá s mlynářem, ale ví, že hořící mlýn není to nejlepší místo. Chce co nejdříve začít hasit, ale nikde nevidí oheň nebo kouř. Všechno, co hořelo, je jen trochu tmavší. Žádné výpary, nic. Přitom jde o dřevěnou stavbu, která by mohla vyhořet do základů. Proč však nikde není kouř?

Také nikdo nepřichází s kbelíky s vodou. Vypadá to, jako kdyby bylo všechno v pořádku, i když byla budova v plamenech. Přemýšlí, zda i s tímto může mít souvislost dýka. Jak ale souvisí zbraň a hašení? I za tohle může duch?

Prohledává všechny místnosti a nikde nic nehoří. Všechno je v pořádku. Duch se neukazuje a tak se vrací k mlynáři, který je stále více při síle. Zvláštní na někoho, kdo byl před chvílí mrtvý.

„Nic nehoří. Vše je uhašeno, žádné škody.“

„Ty jsi šikovná. Ani jsem nevěděl, že něco hoří. Zapálil to ten, kdo mě zabil?“

„On, ale nevím kdo to uhasil. Oheň na více místech jen tak zmizel.“

„Určitě jsi to nehasila ty? Ani nikdo jiný?“

„Určitě. Možná další zázrak. Nebo práce té dýky. Opravdu nevím, co všechno dokáže a jak ji použít.“

„Pojďme do knihovny. Obleč se. Půjdeme tam okamžitě a najdeme nějaké odpovědi.“

Poté, co obyčejná zlodějka zabila čtyři lidi, se její život znovu mění. Vypadá mladší, cítí se lépe a nějakým záhadným způsobem se snadno řeší i problémy. Stále to není snadný život, ale je to příjemná změna.

K mlýnu přichází obchodník s obilím. Dohadování ceny však tentokrát nedělá mlynář, ale Eli. A velmi úspěšně. Nejen že dosáhla dobré ceny, ale ještě vyložila obilí mnohem rychleji, než by to zvládl mlynář či kdokoli ve městě.

„Dnes si samé překvapení.“

„Měli bychom cestou do knihovny jít ke staré studni.“

„Proč? Už ji nikdo nepoužívá. Není tam voda.“

„Měli bychom tam jít a ne kvůli vodě. Věř mi v tomto. Sice nevím, co dělám, ale jsem o tom přesvědčená.“

20. kapitola: Cesta do knihovny

Dostat se z mlýna do města není náročné. Dá se tam dostat pěšky, na koni či dokonce doplavat. Ani jedna z těchto cest však není poté co se stalo ve mlýně bezpečná. Co když je někdo uvidí? Každopádně nejbezpečnější místo pro mlynáře je po boku zlodějky. I když to zní zvláště.

Eli umí chodit rychle, ale jde jen tak rychle, aby jí starší mlynář stačil. Cestou si povídají.

„Proč ti každý říká jednoduše mlynář? Jaké je vlastně tvé křestní jméno?“

„Jsem sám. Každý mi říká podle toho, co dělám a už jsem si zvykl. Samozřejmě mám jméno, ale je velmi netypické.“

"Jaké jméno ti dali rodiče?"

„Dali mi jméno Vajtar. Víš, co to je?“

„Ne.“

„Vajtar je název zbraně ze Zeleného ostrova. Až za Lanisportem na východě.“

„Proto víš tak mnoho o zbraních?“

„Neřekl bych, že vím hodně. A více ze čtení než z osobních zkušeností. Nechtěla jsi jít k té staré studni?“

„Jdeme tam. Toto je zkratka. Pod tou borovicí je tajný tunel.“

„Tvoje práce?“

„Moje ne. Ale strážte to tam neznají.“

Cesta přes tunel je nepohodlná, ale překvapivě velmi rychlá. Namísto dlouhé okliky se dá projít kolem vysoké skály, za kterou je mimo jiné i stará studna.

Je zřejmé, že ji dlouho nikdo nepoužívá. Kameny už nejsou všechny na svých místech a kliku je třeba vyměnit.

„Chceš skočit dolů? Nebo co je tvůj plán?“

„Ne. Ale vidíš ten největší kámen? Vsadím se, že pod ním něco bude.“

„Něco jsi tam schovala? Nebo někdo z tvých přátel?“

„Vím jen, že je tam něco hodnotného. Nic víc. Možná mi to někdo pošeptal do ucha, kdo ví?“

21. kapitola: Amulet

Stará studna ukrývá malý, ale cenný poklad. Starý, měděný amulet je popsán písmeny. Eli ho podává mlynáři.

„Některá písmena je vidět jen slabě, ale myslím, že se zde zmiňuje Eraniel.“

„Co je to?“ ptá se Eli.

„Spíš kdo je to. Dávná bohyně. Moc toho o ní nevím.“

„Byla dobrá nebo zlá?“

„Jak to mám vědět? A hlavně, co to znamená být dobrý nebo nebýt dobrý? Jsi zlodějka, tak jsi automaticky zlá? Protože zloděj je určitě něco spíš špatného než dobrého.“

„Znáš zlé mlynáře?“

„Vím o jednom nepoctivém, ale jestli je víc zlý nebo dobrý, to si netroufám říct. Neznám ho tak dobře.“

„Jsou zloději, kteří okradou slepého a jsou tací, kteří slepému donesou jídlo. Já si teď vezmu tento amulet a vím, že ho prodám. Ale nevím, co udělám s penězi.“

„Pokud je ten amulet měděný a zmiňuje Eraniel, tak může mít vysokou cenu. Ale musíš na to najít dobrého kupce.“

„Hostinský v Krčmě u tří bratrů. Šla bych přímo tam.“

„Znáš ho? Slyšela jsi o něm někdy?“

„Ne. Ale vím to. Jednoduše to vím.“

Pro mlynáře je zvláštní, že Eli jen tak ví nejrůznější podrobnosti o lidech a místech, která vůbec nezná. O to víc, že si je vším jistá. Nejen, že ví nové informace, ale ještě je o nich přesvědčena.

Měděný amulet vypadá naprosto obyčejně. Dávno ho někdo neměl v ruce. Byl schován tak, aby ho nenašel jen tak leckdo.

„Řetízek je z jiného kovu. Musel to někdo spojit. Asi zloděj ukradl amulet a prodal ho někomu, kdo ten řetízek dodělal.“

„Stále někde hledáš zloděje. Možná to bylo jinak. Vyrobili amulet z mědi a řetízek z jiného kovu. Jsem si jistá, že měď a Eraniel nějak souvisí. I chrámy Eraniel často obsahují měď. Neptej se mě, odkud to vím. Jednoduše to vím. I když přísahám, že jsem se to nikdy neučila.“

22. kapitola: Nečekaný zvrát

Eli si prohlíží amulet, když tu k ní znovu přistupuje černý duch. Zlodějka je o to více překvapená, když si všimne, že se duch rozplývá. Namísto hádanek se duch ztrácí tak rychle, jak se objevil. Nová hra? Nebo varování?

„Viděl jsi to? Viděl jsi toho ducha?“

„Jakého ducha? Kde?“

„Byl tady jen chvíli. Hned vedle mě!“

„Mně už oči dobře neslouží, ale ducha bych si určitě všiml, kdyby tady byl.“

Instinktivní bere měsíční dýku aby zjistila zda s tím nemá něco společného. Ta vypadá úplně stejně jako kdykoli. Zkouší svícení a to okamžitě funguje, i když přes den nemá speciální uplatnění. Eli si myslí, že je zde i s mlynářem Vajtarem úplně sama, ale nemusí to být pravda. Sama neví, co si má myslet a ani to, co ji čeká. Je mimo město, ale asi nikdo nemá důvod, aby se motal v blízkosti staré studny.

„Vidíš tam někoho? Tam u toho dubu?“

„To není dub, Eli. A nikoho tam nevidím. Zás vidíš duchy?“

„Možná. Nevím. Opravdu nevím. Jsem zmatená.“

„Co ti říká ten tvůj záhadný šestý smysl?“

„Nic. A asi bych měla i já mlčet. Stále něco vidím. Přísahala bych, že u toho stromu někdo je. A jde sem.“

„Vidím jen zelenou trávu a modrou oblohu.“

„Já vidím na zelené trávě něco modrého. A mám takový pocit, že to modré bude dělat potíže. Možná nějaký modrý duch.“

Po čase i mlynář usoudil, že k nim něco jde. Nebo spíše ke studni. Oba se rozhodují, že bude lepší, když půjdou k městu. Jenže ta modrá bytost přichází přesně z té strany, kde je město. Možná se jen minou a nic se nestane. Nebo se pozdraví.

„Promiňte, hledám amulet, který jsem tu zakopala. Je měděný s cínovým řetízkem.“

„Jak můžu vědět, že patří tobě? Našla jsem jeden amulet, byla jsem k němu vedena a přesně vím, komu ho prodám. Patří mně.“

23. kapitola: Chlad

Pokud něco zloději nemají v lásce, tak je to chlad. Chladné noci a ještě chladnější rána, proti kterým se s prázdným žaludkem a v otrhaném oblečení brání jen velmi těžko. Nyní však Eli poznává úplně jiný chlad. Nemůže se pohnout a připadá si jako hromada ledu. Vajtar je na tom stejně. Dva kusy ledu se dívají, jak jim neznámá žena prohledává kapsy. Do rukou této neznámé se dostává jak amulet, tak měsíční dýka.

„Pěkná hračka. Vypadá jako pravá. Víím, že mi na to něco chceš říct. Budeš mít možnost až trochu rozmrzneš. Neboj se, na slunci to nebude dlouho trvat.“

Všude na světě se zmiňuje věta o zloději, který křičí, aby chytili zloděje. Jenže Eli nemůže křičet, mluvit a ani se pořádně pohnout. Nemůže udělat vůbec nic, jen přihlížet. Ta modrá postava si bere, co jen chce. Eli ani neví, co se stalo. Všechno bylo tak rychlé. Asi se jí jen dotkla.

Vajtar jí také nemůže pomoci. Je stejně překvapen jako Eli a je mu jasné, že mimo rodné město je asi tak bezpečně, jako v něm. Chladný led se rozpouští pomalu a Eli se sice nemůže pohnout, ale může přemýšlet alespoň na základní úrovni. Přepadá ji zoufalství.

Po chvíli se znovu objevuje duch. Tmavý, stejný jako několikrát předtím.

„Ty jsi už jen zlodějka. Neumíš si pohlídat to, na čem ti záleží. A teď potřebuješ to, co jsi dosud neměla, abys byla chytrá. Chceš být zajímavá, ale bez té dýky neznamenaš vůbec nic. Přišel jsem ti říct dvě věci. Nejdříve ta lepší. Tvůj nejoblíbenější mlynář se už z toho ledu nedostane. Jeho srdce to dlouhé uvěznění nerozchodí, ale tvé ano. Nyní ta horší zpráva. Proti modré mágyni si naprosto bezmocná. Je ve všem lepší než ty, ovládá věci, o kterých jsi nikdy neslyšela a nechala tě žít jen proto, aby tě týrala. Do konce života ti bude dělat ze života peklo a tu nádhernou dýku si nechá pro sebe.“

„Pomoz mi.“

„Já ti mám pomoci? Nevíš kdo jsem. Nevíš kdo je ona. Ale prosíš o pomoc. Mám lepší nápad. Budeš mi sloužit a najdeš způsob, jak se jí zbavit a vezmeš jí dýku. I ten amulet. Je to tvůj život a také tvůj plán. Můžeš se převléct za někoho, komu dá cokoli na světě, jen tak.“

„Existuje někdo takový?“

„Samozřejmě, že ne. Ale když jsem mluvil o týrání, myslel jsem to vážně. Budeš ji nenávidět, budeš jí závidět, ale nemůžeš s tím nic udělat. Ona je silná, ty jsi slabá. A čím bude mít tu dýku déle, tím budeš ty slabší a ona silnější. Prohrála jsi. Proč ti to ale vlastně říkám, když mě už nezajímáš?“

24. kapitola: Touha

Duch měl pravdu. Jakmile se Eli dostala z ledové pasti, pocítila samotu. Stejnou jako kdysi, když neměla vůbec nikoho. Její přítel se už nikdy neprobudí. Všechny cíle a plány, co měla, jsou v troskách, nebo v rukou někoho jiného. Nyní však nepřemýšlí nad smrtí či nad tím, jak byla kdysi osamělá a smutná. Myslí na měsíční dýku. Na našeptávání a na ohromnou sílu, kterou s ní cítila. Eli se cítí být prázdná a rozhořčená. Má pocit, že jí chybí část těla a že touha po měsíční dýce je silnější než žízeň, hlad či únava.

„Musím jít za ní. Musím!“

Neví kam jít. Dýka jí nyní nedá žádné odpovědi a ani správné otázky. Teď je to na ní. Na Eli. Na jejím talentu z dob, kdy žádnou dýku neměla a nikým nepozorovaná si ukradla jablko ze stánku. Nyní však nejde o jablka, ale o celou její existenci a důvod, proč je naživu.

Je slabá, pomalá, zmatená a rozzlobená. To nejsou ty nejlepší podmínky pro začátek dlouhé cesty, ale nic jiného nemá. Jen touhu a mizivou naději. Hlavu přesycenou nesprávnou myšlenkou, která potlačuje všechno ostatní.

Nechce vidět žádného ducha a zároveň ví, že pokud se jí někdo rozhodne ublížit, nebude se moci bránit. Musí ale jít. Hledat řešení tam, kde možná žádné neexistuje.

Po pár krocích, které jí sebraly spoustu sil, si sedá na jeden z kamenů. Musí přemýšlet. Vzpomíná, odkud ta žena šla a kam. Půjde v jejích stopách. Amulet. Amulet lze vyměnit za peníze. Dýká. Co s dýkou? Pokud se jí chce zbavit, tak nejspíš ve městě. V Buginii. Tam se umí dostat a poměrně rychle.

Nikde žádný vůz, musí jít pěšky. A spěchat. Doufá, že ji někde uvidí, ale ani si ji moc nepamatuje. Žena v modrém. Ani malá, ani velká. Taková jako úplně kterákoli osoba v Buginii či v celé říši lidí. Ale přišla z města a znovu tam míří. Opravdu to tam musela zakopat ona. Proč by však někdo zakopával amulet? A pak se pro něj vracel?

Válka. Jednoduché řešení. Ale co by dělala žena ve válce? Navíc nemá žádné brnění a nevypadá na někoho, kdo umí zacházet s mečem. Něco však umí. Dokáže toho hodně, i ten duch se jí bojí. Eli se rychle dostává do svého starého já. Začíná hledat souvislosti. Spojuje si různé věci. Možná špatně, ale ví kde najde tu ženu. Nikdy ji neviděla, tak půjde tam, kam chodí návštěvy z daleka.

25. kapitola: Stráže

Říká se, že nejrychleji utíká ten, kdo je zvyklý na běh. Tak jako je nejméně zvyklý na hlad ten, kdo se potýká s hladem pravidelně. Hladová zlodějka ví, co chce. I kde najde to, co hledá. Srší z ní jistota, která je její vlastní a která ji mnohdy zklamala, ale vždy se znovu postavila a šla dál. I tehdy, kdy by to už někdo jiný vzdal. Přemýšlí nad dýkou, ale jinak, než dříve. Proč ona? Proč se nedostala ta dýka k někomu jinému, k některému princovi či velkému bojovníkovi? Princ má svého koně, své brnění a svoji družinu. Bojovník má svou bojovou sekeru či meč, o který pečuje. Ale zlodějka? Zlodějka má jen to, co najde. Co ukradne. A pokud musí mít ostří, které jí otevře dveře za slávou, bohatstvím nebo jednoduše pomůže zmizet, tak je to právě dýka.

Spěchá. Rychle poskakuje po kamenech a umí chodit přes trávu rychleji, než mnozí jiní. Modrou mágyni nemá šanci chytit, má určitě příliš velký náskok. Ale to, že se jí bojí i ten duch je pro zlodějkou víc než jen zajímavé. Přechází přes planiny v okolí města a rychle se dostává k jedné z bran. Je hlídána dvěma strážci. Co udělá? Stále má na sobě hezké šaty, korzet od té mladé ženy, který si doživotně půjčila.

„Pusťte mě, prosím.“ Promlouvá k nim Eli.

„Máme příkazy, nikdo nemůže vstoupit.“

„Nejsem žádná vražedkyně nebo zlodějka, ale přicházím z velké dálky a mám hlad.“

„Každý má hlad. A pokud nejsi posel z Aringoldu nebo někdo z královské rodiny, tak neprojdeš.“

„Jsem ze Země zatracených. Z Jasu. A mám na starosti projednání obchodu. Pokud mě nepustíte, zařídím, aby se Keron postaral o vaše převelení.“

Stráže ji pouštějí dovnitř, i když s očividnými pochybnostmi. Je na ní vidět, že na ty šaty je příliš hubená a mnohem víc by se hodily dobře živené ženě. Nedovolili si však nazvat ji zlodějkou. Eli využila své inteligence, nebo spíše paměti. Pamatuje si, že kdysi přišel někdo až z Jasu, ze Země zatracených. Sama netuší, kde se co na světě nachází, ale tentokrát se její herectví vyplatilo.

Už přichází jen ta větší zkouška. Co dělat s mágyní? Sehnat si kus ostří a zkusit ji podříznout? Nebo jí pěkně pozdravit a sloužit jí? A co takhle pokusit se na ni shodit celou střechu? Nejjednodušší řešení je někdy takové, které člověka napadne až mnohem později. Je zlodějka, tak může jednoduše počkat na noc a dýku si znovu vzít.

Najít mágyni není problém. Eli ji našla v hostinci a když se mágyně rozhodla hostinec opustit, plíží se za. Jde přímo do Keronova paláce. Tam, kam se lze dostat jen velmi těžko.

26. kapitola: Setkání

„Počkej! Počkej, prosím!“ Volá Eli na mágyni, jakmile se k ní dostane alespoň trochu blízko.

„Kdo mě to pronásleduje?“

„Poslyš mě, já... tedy...“

„Ano?“

„Potřebuji tu dýku. Je moje. I amulet.“

„Takhle to vidíš? A co uděláš? Budeš se mnou bojovat?“

„Budu, pokud budu muset! Dýka je moje!“

„Dobře, vem si ji.“

Eli nerozumí. Dostane dýku jen tak? Neznámá žena ji jen tak vydá? Ona se jí vzdá, jen aby ji mohl používat někdo jiný? Okamžitě ji dostává do rukou, ale jakmile ji drží, dýka náhle padá k zemi, jako kdyby byla těžká jako celý svět. Rychlost pádu je tak ohromná, že si Eli okamžitě vykloubila rameno. Navíc jí dopadla jen kousíček od nohy. Ani si nechce představit, co by se stalo, kdyby dopadala jinak.

„Vezmi si ji, na co čekáš?“ Ptá se s posměškem mágyně.

„Je těžká. Snažím se ji zvednout, ale nejde to.“

„Tak si ji vezmu já.“

Mágyň zvedá dýku, jako kdyby to bylo očarované pírkó. Ani se nesehne a už letí přímo do její ruky. Pohled, který připomíná opovržení, se postupně mění na jemný úsměv.

„Máš odvahu, že jsi šla za mnou. Musíš vědět, že ti mohu snadno ublížit. Ale i tak jsi přišla. Chceš se pomstít za toho pána? Ted' jsi na něj ani nepomyslela. Chceš jen tu dýku. Naplňuje tě silou a strachem zároveň a všechno ostatní jde stranou. Je tomu tak? Ano, vidím že je.“

„Já... nevím co říct.“

„Udělám s tebou dohodu. Budeš mi sloužit. Budeš mýma očima a ušima.“

„Dobře.“

„Jak dobře? A ani nevíš, co ti nabídnu na oplátku? Nebo uděláš všechno, jen abys byla té dýce co nejbliže? Ted' zase vidím, že nevíš co říct. Pojd' za mnou, vidím, že tě zmáhá hlad. Ale moment, to není obyčejný hlad. Jsi na té dýce závislá. Možná je očarována ještě silněji, než se zdá.“

27. kapitola: Mágyně

Oheň v jedné z hospod hoří jen velmi potichu a pomalu. Eli si ho nevšímá. Mnohem víc si všímá misky s fíky, kterou koupila ta mágyně. Ještě raději by se dívala na dýku, ale tu schovala ta zvláštní žena zaklínadlem na zneviditelnění předmětu.

„Vím, že máš odvalu. A hlad. Ještě vím, že tohle nejsou tvé šaty, že jsi dlouho na ulici a že jsi musela nějak proniknout přes strážce. To je pěkný výkon.“

„Ty jsi lepší a ty strážce dělaly svou práci mizerně.“

„Lepší? Rozesmála jsi mě. Je mi jedno, kdo je lepší a kdo horší. I to, kdo to všechno určuje. Ty máš odvalu. Nebo si jednoduše ztratila rozum. Podívej se na ten oheň. Vidiš ho? Udělám malou změnu.“

Modrá mágyně přesouvá oheň z krbu na svoji ruku. Z její ruky šlehají malé plamínky. Okamžitě si toho všímají všichni v celé hospodě.

„Já umím být nápadná. Umím zaujmout. Ty jsi ta nenápadná, která se kamkoli dostane, aniž by vzbudila přílišnou pozornost. Čím více se dívají na mě, tím méně se dívají na tebe. Něco pro mě

uděláš. Službičku. Ale ne dnes. Dnes budeš bojovat se svými démony a zítra uvidíme, co dokážeš.“

„Proč mi pomáháš?“

„Protože vím to, co ty nevíš. A ty víš to, co nevím já. Mám svůj cíl a ty taky.“

"Ale já jsem jen zlodějka, neumím kouzlit."

„A já jsem jen mágyně. Neumím se někam dostat nepozorovaně. Ani utíkat tak rychle jako ty.“

„Kde ses to všechno naučila?“

„Chrám Eraniel. Ale nenaučili mě to zdi, naučili mě to lidé. Byla jsem vybrána, abych dokázala to, co teď umím. Učila jsem se zaklínadla a jejich použití, zatímco ty ses učila krást jablka a zhotovit si postel z toho, co jsi dokázala najít.“

„Ale stejně jsi na mě hodná. Nikoho nemám.“

„Řeknu ti tajemství. Tvůj přítel by zemřel tentýž den. Ale jeho smrt by byla bolestivější.“

„I já ti musím něco říct. Skryla jsi tu dýku. To je úžasné.“

„Je to základní magie.“

„Neskryla jsi však amulet. Ukradla jsem ti ho.“

„Myslela jsem si, že jsi upnutá na tu dýku. Překvapila jsi mě. Nezlobím se, právě naopak. Chválím tě. Nedala jsem na něj pozor. Teď mi ho vrať, stále ho potřebuji. Nebo chceš poznat můj hněv?“

28. kapitola: Úloha

Eli vrací ukradený amulet. Ví, že je to správné. Nemůže okrádat někoho, komu neuteče a kdo jí objednal jídlo. Začíná myslet na přátelství. Na to, že i ona může být užitečná. Mágyně objednává další jídlo a pokoj na noc. Eli nabídla, že jí najde místo venku, ale mágyně tuto možnost rázně odmítla.

„Ty určitě nejsi zvyklá spát na zemi.“

„A ty nejsi zvyklá na postel. Budeš si muset zvykat.“

„Už jsem spala v posteli, ale je to dávno.“

„A já jsem spala na zemi. Také je to už dávno. Vidíš, jak je to zvláštní? Nebo to zvláštní není?“

Pokoj je útulný. Žádný vítr. Všechno špatné je za okenicemi. Na stěnách není nic, podobně jako na malém stolku. Mágyně si zapaluje dýmku. Neptá se Eli, jestli jí to vadí. Vidí, že je ráda, když může být uvnitř a nemusí hladovět.

„Jak se jmenuješ?“ ptá se mágyně a zatímco kouří, napravuje zlodějce rameno.

„Eli. Au! Co jsi to... kde jsi se to naučila? Ty jsi... ty jsi...“

„Eludia.“

„Ne Eludia. Eli. Pouze Eli.“

„Já jsem Eludia. Zvláštní, někdo tí říkal mým jménem?“

„V poslední době mám pocit, že je to stále častější jméno. Víím, že to byla nějaká postava z dávných příběhů. A víím i to, že se tak jmenovala žena, které jsem ukradla tyto šaty.“

„Sluší ti, jen musíš pravidelně jíst. Jsi hubená jako vycházková hůl.“

„Opravdu se jmenuješ Eludia?“ Ptá se zlodějka mágyně, která už je na tu otázku zvyklá.

„No opravdu. Co je na tom jménu tak zvláštního?“

„To jméno zní tak magicky.“

„Na jménech není nic magického. Jméno jako jméno. Mně se líbí tvé, Eli. A každý má nějaké jméno. I Keron. Zítřa ho zabiješ. A dobře víím, že už jsi zabila.“

„Mám zabít Kerona? Jak? A čím? Co budeš dělat ty? Ani se k němu nemůžu přiblížit.“

„O to se postarám já. Povím to tak přímo, jak jen dokáži. Pokud ho zabijeme, dostaneme hodně zlata. Dost na to, abychom mohli jít svou cestou a nebát se hladu a osamělosti až do konce života.“

„Ale já nejsem dobrá v zabíjení. Nemám zbraň, výcvik a asi to ani nemám v sobě.“

29. kapitola: Nelítostná poprava

Zvláštní dvojice. Zlodějka a mágyně. Obě však sdílejí jednu postel. Obě jsou menší než běžný chlap a tak se na jednu postel vejdou docela pohodlně. Eludia využila jedno ze svých záhadných kouzel a deka, která byla pro jednu osobu, je mnohem větší. Lehce zakrývá obě ženy.

Eli přemýšlí, jak může zabít Kerona. Má otevřené oči a dívá se do stropu. Znovu a znovu si představuje mrtvolu v louži krve, nad kterou bude ona. Vítěz. Nebo ne vítěz? Hrdina. Nebo ne hrdina? Eli je také překvapená, že na ni hledí duch. Ten, který zmizel, když se objevila ta modrá mágyně. Znovu se objevuje a zlodějka se velmi diví. Poslouchá ho.

„Ona není tvůj přítel. Chce smrt, ale i ona si zaslouží smrt. Neodpovídej mi, vyslechni si mě do konce. Má měsíční dýku. Také amulet. Budeš bohatá. Zradí tě, nebude tě potřebovat, když splníš její cíl. Musíš jednat jako první. Vytáhni amulet a tím řetízkem ji musíš udusit. Je ospalá, ale ty máš teď po jídle dost sil. Dokážeš ji zabít. Pak jdi za Keronem a řekni mu, že se ho tato mágyně pokusila zbavit. Dýká ti řekne ta správná slova. Teď ji zabij. Musíš to udělat!“

Eli bere do rukou cínový řetízek a pomalu, zcela nehlučně, jej pokládá na krk. Následně celou svou silou tlačí. Překvapená Eludia se zmítá a brání se, ale vypadá to tak, že Eli má spoustu nové síly. Tiskne a hrdlo mágyně rychle mění barvu. Eli klečí své protivnici na ruku, jak to viděla na ulici. Během škrčení se rozhlíží po místnosti, jestli je tu stále ten duch. Není. Vypadá to, že probuzení mágyně ho donutilo ustoupit.

Věří si. Ještě chvílička a dokáže to. Pomstí se a splní přání toho ducha, který se už velmi těší na její smrt. Ona vyhraje, duch vyhraje, mágyně prohraje a pak prohraje i Keron. Všichni její nepřátelé prohrávají.

Eludia nepřestává bojovat, ale mění svoji taktiku. Nemusí bojovat tak, jako by bojovali ostatní, když ovládá kouzla. Složitá, silná kouzla, která vyžadují dlouhé soustředění, ale i něco úplně jednoduchého. Sesílá kouzlo na dýku, která je položena na stole. Odteď funguje jako mimořádně silný magnet a táhne Eli daleko od ní, ke stolu. Konečně se může nadechnout. Neplýtvá časem na řeči, ale přidává další kouzlo. To nejjednodušší, jaké si pamatuje. Dýka se stává neuvěřitelně těžkou a stůl, na kterém je uložena, se láme pod tou ohromnou vahou. Pevné dřevo se rozpadá jako kdyby bylo úplně ztrouchnivělé a někdo by do něj pálil z kanónu. Dýka dokonce poškozují podlahu a Eli, dosud silná, se od ní nemůže pohnout. Objímá dýku v jakémsi nepředstavitelném klubíčku a

nemůže se pohnout. Nemůže se ani zbavit třísek, které se jí zabodávají do těla.

30. kapitola: Zrada

Když se Eludia konečně nadechne, je zmatená. Ta zlodějka, která se jí připlétla do cesty, nakonec nebude tak užitečná, jak si přála.

„Proč jsi na mě zaútočila? Proč jsi mě chtěla zabít?“

Eludia vidí, že jí Eli nemůže odpovědět. Síla, která ji táhne k dýce, jí drtí všechny kosti v těle. Okamžitě ruší kouzla a pomalu si sedá na postel. Naznačuje Eli, aby udělala totéž. Zlodějka však místo toho bere do rukou dýku a míří znovu k Eludii. Cestou se však zastavuje. Neví, co má dělat. Má v hlavě nepopsatelný chaos a cítí, že ať už musí udělat cokoli, teď to nedokáže. Vlastně nedokáže nic a stejně jednoduché věci, jako posadit se, jsou najednou mimořádně těžké. Drží dýku a čeká, ale neví na co.

„Mohu tě zabít. Skoncovat tvé trápení, ale jak vidíš, zrušila jsem kouzlo. Proč jsi mě chtěla zabít? Ty jsi to možná ani nechtěla, ale někdo jiný. Kdo? Kdo chce mou smrt? Odpověz mi!“

„Já... já nevím. Nechci. Já...“

„Pusť tu dýku a sedni si. Nebo tě k tomu mám donutit kouzlem?“

„Ten duch. Doprovází mě takový duch. Stále mi něco radí. Ne všechno se mi líbí. Dodává mi odvahu, ale také mě nutí do toho, co nechci.“

„Herdanův duch, jednoduchá projekce. Zmizí, když se objevím?“

„Byl tady, když jsi spala. To on... mi řekl o amuletu a řetízku. Řekl mi, že budu bohatá a mám říci Keronovi, že jsi ho chtěla zabít.“

„Proti tomu duchovi pomůže jednoduché ochranné zaklínadlo, to jsi mi mohla říct. Pokud je na tebe navázaný, neměla bys používat tu dýku a měla bys jít odtud co nejdál.“

„Nevím, co mám dělat. Co mám dělat? Řekni mi, prosím!“

„Spát.“

„Teď neusnu.“

„S tím ti pomůžu. Kouzlem.“

„Nerozumím ti, ale musím ti něco říct. Musím. Velmi mě mrzí, že jsem se na tebe vrhla. Neměla jsem a nechtěla jsem. Nevím, co mám dělat a jak můžu prosit o tvé odpuštění.“

„Tak, že teď usneš. Až se vzbudíš, budeš sama sebou a tvůj nový život bude ještě zajímavý.“

Epilog

Eludia kouzlem uspává zlodějku Eli a sama si jde ještě lehnout. Hned další ráno zaplatí dvojici silných chlapů, aby ji odnesli do přístavu. Zaplatí cestu pro dvě osoby až do Země zatracených. Sama však vystupuje v jižní části kontinentu a nastavuje kouzlo tak, aby se Eli vzbudila až po příplutí na jiný kontinent. Nechává jí pár mincí, ale bere si dýku i amulet s sebou.

Neuvažuje nad tím, co je a co není spravedlnost. Myslí si, že ji už neuvidí. Pro Eli má ale ještě jeden dárek. Ochranné kouzlo před duchem. Alespoň chvíli ji nebude moci najít. Eludia se vrací domů ke své dceři, která bude jednoho dne také modrou mágyní. Pokud svět nezmění další prokletí, případně jedno velmi netypické požehnání.

Eludia je překvapená a hlavně mimořádně rozzuřená. Její dcera je mrtvá. Všichni koho znali jsou mrtví nejrůznějšími způsoby. Většina byla zasypána budovami, které dosud pevně stály na svých místech. Rychle se ujistila s kým má tu čest.

V ruku mágyně je měsíční dýka úplně jiným nástrojem než v ruku zlodějky. Eludia zjistila dvě věci. Musí si veřejně změnit jméno, aby nepravdy o té druhé Eludii nepoužil někdo proti ní. A

musí zabíjet lidi. Díky dýce může lidi zachraňovat a to je více než běžná magie. Uvědomuje si, že je to ta nejčernější magie, jakou si umí představit. Využívání smrti a utrpení k přinášení života, ne však radosti. Kolik zlých lidí musí zabít na záchranu jednoho dobrého? A kolik dobrých bude muset někdy v budoucnu pozabíjet, aby zachránila jednoho zlého, který jí nedá jinou možnost? Uvědomuje si, že mohla dýkou zabít Eli. Získat její život a uložit jej do dýky, jako do nějaké pokladny. Ale neudělala to. Tomu duchovi by se to líbilo. A možná bude Eli jeho obětí, jakmile ochranné kouzlo zcela zmizí. Nebo ji použije proti ní.

Eludia otevírá starou knihu s příběhy. Příběh o Eludii a její nemrtvé... co byla Salia pro Eludii? Tělesný strážce? Obranné monstrum? Nástroj na zabíjení všech kolem? Nebo jen shoda nejrůznějších náhod navázaná na věčnou Herdanovu nenávist? Uvědomuje si, že z Eli možná bude další oběť a ona proti tomu nemůže nic udělat. Už se jí ta zlodějka jednou pokoušela zabít a byla do toho nucena někým jiným, ale pořád to byla ona. Co se stane, když jí do toho někdo donutí, ale už to bude jen nemyslitelný tvor, se kterým nelze mluvit?

Eludia odchází. Dýka jí říká, že má vidět Bitvu u Šedého vrchu. Že to bude něco neobvyklého a důležitého pro všechny. Bude ta bitva požehnáním? Kolik mužů v ní zahyne? A proč jí dýka říká, že tam musí jít? Bude muset zabíjet, aby mohla někoho zachránit?

Nebo se tam setká s úplným zlem a ona bude reprezentovat nějaké slabé, nezajímavé dobro?